

Sendt pr. e-mail

Teatrenes Interesseorganisation – TIO
Farvergade 27
1463 København K

Att.: Gitta Malling; gitta@limfjordsteatret.dk
Loa Haislund Larsen; lhl@tio.dk

Cc.: Sanne Bech; sb@tio.dk

Aarhus
22. januar 2016
J.nr. 263078/DME

Diana Mønniche
Direkte 8732 7449
dme@delacour.dk
(sikkerpost@delacour.dk)

Advokatpartnerselskab
Åboulevarden 13
DK-8000 Aarhus C

T +45 7011 1122
CVR-nr. 33 365 365

Egns- og små storby teatres skattemæssige retstilling

Kære Gitta Malling og Loa Haislund Larsen

I forlængelse af, at vi har fået oplyst, at Kulturministeriet har rettet henvendelse til SKAT, vedrørende den skattemæssige behandling af egnsteatre og små storby teatre, har vi udarbejdet dette brev med henblik på kort at opsummere den skattemæssige problemstilling vedrørende egns- og små storbyteatrene.

Det er vores opfattelse, at egnsteatre og små storby teatre er omfattet af selskabsskattelovens regler om beskatning af foreninger og selvejende institutioner mv., som fremgår af selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 6.

Teatre, som er skattepligtige efter denne regel, er kun skattepligtige af indtægt, som hidrører fra erhvervsmæssig virksomhed.

Egn- og små storby teatrenes skattepligt af teateraktiviteterne er derfor afhængig af, om teateraktiviteten er at anse som erhvervsmæssig eller almennyttig.

Vi mener ikke, at egns- og små storbyteatres teateraktivitet kan anses for at være erhvervsmæssig.

Dette er efter vores opfattelse særlig tydeligt, da den teateraktivitet som egnsteatre og små storby teatre udfører, er direkte påkrævet efter lov om scenekunst, bekendtgørelse om egnsteatre og bekendtgørelse om små storby teatre. Det er et krav, at udøvelsen af de pågældende teateraktiviteter skal være af en høj kunstnerisk kvalitet og komme den bredere befolkning til gode. Dette er en direkte forudsætning for at modtage støtte i henhold til lov om scenekunst.

Vi mener, at de teatre, som er omfattet af teaterlovgivningen og lever op til denne lovgivning, må anses for at udøve almennyttig virksomhed og ikke erhvervsmæssig virksomhed. Der skal i den sammenhæng henses til, at teatrene primært er finansieret via offentlige tilskud, og tilskuddet er ydet med henblik på at give en bred del af befolkningen adgang til kunst af høj kvalitet. For at sikre, at midlerne bliver anvendt til de tilskudsberettigede aktiviteter, skal der endvidere henses til, at der føres tilsyn med egns- og små storby teatrene efter de samme bestemmelser, som er gældende for det kongelige teater og landsscenerne.

SKATs nuværende praksis

SKAT har fortolket reglerne i skattelovgivningen således, at teatre som opkræver entre ved teaterforestillinger automatisk bliver anset som værende erhvervsdrivende. Denne praksis har dog ikke været håndhævet overfor alle frem til 2015.

Fortolkningen er efter SKATs opfattelse stadfæstet i to tidligere Landsskatterets kendelser om den skattemæssige kvalificering af teateraktiviteter - TfS2000.690.LSR og TfS2003.72.LSR.

Derudover fremhæver SKAT, at det fremgår af teaterlovgivningen, at der skal være tale om *professionel scenekunst*.

SKAT sætter dermed lighedstegn mellem begrebet *professionel scenekunst* og *erhvervsmæssig virksomhed*.

Vores vurdering af den skattemæssige kvalifikation af teatervirksomhed

Vi mener, at det er væsentligt at fremhæve et par forhold vedrørende den fortolkning, som SKAT lægger til grund for den skattemæssige kvalifikation af teatervirksomhed.

For det første kan TfS2000.690.LSR og TfS2003.72.LSR ikke tages til udtryk for, at den teatervirksomhed, som egnsteatre og små storby teatre udøver, er erhvervsmæssig.

I begge afgørelser kom Landsskatteretten frem til, at overskud ved teatervirksomheden var skattepligtig erhvervsmæssig indkomst. Begrundelsen herfor var, at der ved forestillingerne blev opkrævet entré.

Resultatet af kendelserne blev derfor, at tilskud, som var tildelt teatervirksomheden, dermed blev skattepligtig, når der samtidig blev genereret entreindtægter.

I den første afgørelse, TfS2000.690.LSR, var der tale om en forening, der havde til formål at forestå opførelsen af en friluftsforestilling. Der var således ikke tale om et egnsteater eller et lille storby teater.

Det er vores opfattelse, at afgørelsen derfor ikke kan overføres til at gælde for teatre, som er omfattet af lov om scenekunst, lovbekendtgørelse nr. 526 af 4. juni 2012, herunder egnsteatre og små storbyteatre.

I den senere afgørelse, TfS2003.72.LSR, lægges det blot til grund, at der grundet den tidligere afgørelse i TfS2000.690.LSR også er skattepligt for det i sagen omhandlede teater, alene af den grund, at der opkræves entre. Som sagen er procederet, behandles spørgsmålet om teatrenes erhvervsmæssige virksomhed ikke af Landsskatteretten, og Landsskatteretten lægger derfor uanfægtet den tidligere afgørelse til grund. Dette er efter vores opfattelse forkert.

Det afgørende for vurderingen af, om den teateraktivitet, som udøves, kan anses for erhvervsmæssig eller ej, må være, hvilken lovgivning teatrene er underlagt og ikke det forhold, om der opkræves billetindtægter eller ej.

Efter vores opfattelse er det en afgørende forskel, at egnsteatre og små storby teatre er direkte omfattet af lov om scenekunst og dertil hørende bekendtgørelser. Lov om scenekunst indeholder en nærmere definition af, hvad der kan betegnes som et egnsteater og små storby teatre. For både egnsteatre og små storby teatre er det eksempelvis et krav, at teatret driver *professionel scenekunst*.

Derudover er egnsteatre og små storby teatre underlagt en lang række betingelser med hensyn til teatrets formål og opgaver, og teatrene er underlagt tilsyn og kontrol med hensyn til opfyldelse af disse betingelser.

Det er derfor vores vurdering, at den virksomhed, som egnsteatre og små storby teatre udøver i relation til lov om scenekunst mv., medfører, at der er tale om almennyttig virksomhed.

Egnsteatre og små storby teatres aktiviteter er ikke sammenlignelige med den aktivitet, som udøves af fri-luftsteatret i Tfs2000.690.LSR.

I denne relation er det værd at bemærke at,

- 1) begrebet *professionel scenekunst* ikke er identisk med begrebet *erhvervsmæssig virksomhed*, og
- 2) betingelserne for, at staten og kommunerne (det offentlige) kan tildele tilskud, er, at der er tale om *almennyttig virksomhed*.

Det er disse særlige forhold omkring egnsteatre og små storbyteatre, som SKAT ved vurdering af den skattemæssige kvalifikation undlader at hense til. Dermed kommer SKAT ud fra deres fortolkning frem til, at egns- og små storby teatre ikke kan anses for at være almennyttige.

Uenigheden går således ikke på lovreglernes udformning, men derimod på SKATs fortolkning af reglerne.

Ved SKATs fortolkning af begrebet *erhvervsmæssig virksomhed*, bør der endvidere henses til, at Erhvervsstyrelsens har taget stilling til, at et teater underlagt kontrol og tilsyn i henhold til lov om scenekunst ikke er at betragte som en erhvervsdrivende fond.

Når forskellige myndigheder fortolker begrebet "erhvervsmæssig", bør der være ensartet fortolkning af den selv samme organisation.

Afsluttende bemærkninger

SKATs nuværende praksis medfører, at de tilskud, som skulle være anvendt på kultur, går direkte tilbage til statskassen uden at komme være til gavn for det formål, midlerne blev udbetalt til.

En sådan konsekvens af SKATs fortolkning af reglerne er ikke ønskværdigt, og SKATs fortolkning kan og skal derfor ikke opretholdes. Den nuværende praksis/fortolkning kan efter vores vurdering ændres uden et egentlig behov for lovændring. Der skal blot henses til de kriterier, som skal være opfyldt for, at tilskuddene kan udløses.

Med venlig hilsen
Christian Bachmann

Diana Mønniche
Moms Director, Adv.fm.